

JAARGANG 23

MAART 2026

NR. 3 - 245

R

ECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

'Brood tot voedsel'

4 ISRAËLS EREDIENST

Tabernakel en Tempel (1)

6 OPDAT HIJ ONS TOT GOD ZOU BRENGEN

1 Petrus 3:18

7 OVER EEN BLOEDZUIGER EN VUUR

Spreuken 30:15-16

7 GOD TELT DE STERREN

8 BESTUDEER DE SCHRIFTEN

9 WOORDSTUDIE

Mattheüs 17:21

10 HET BOEK JEREMIA

Deel 3 - De Verheven God

12 WEINIG LICHT, VEEL GELOOF

Bijbelplaatsen: Mattheüs 2:1-2; 8:10; 12:42; 15:28

Advertentie

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: *'...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus'* (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/rechtstreeks>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie. Gebruikte foto's en illustraties zijn ofwel uit eigen archief, fotostock, of anders aangegeven.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

'BROOD TOT VOEDSEL'

Gerard Kramer

Bovenstaand tekstelement lijkt me precies aan te geven wat we met dit nummer van Rechtsreeks willen bereiken: dat de lezers weer wat geestelijk voedsel aangereikt krijgen.

Het eerste artikel is van Dirk Rot (1852-1924); het gaat over Israëls eredienst, en speciaal over de tabernakel en de tempel. De auteur stelt vast:

'Het allerbelangrijkste in betrekking tot Israëls eredienst is wel, dat deze door God Zelf werd ingesteld. Geen mensen, niet Mozes of David of Ezechiël, hebben die dienst uitgedacht. Nee, hij is van goddelijke oorsprong; alles is geregeld enerzijds in overeenstemming met Gods heiligheid en gerechtigheid, anderzijds met de behoeften van het volk dat tot het doen van die dienst geroepen werd.'

Aan het eind van zijn artikel blikst Rot vooruit naar Israëls eredienst in het Vrederijk, zoals beschreven in Ezechiël 20:40-41:

'Dan heerst de gerechtigheid, en niet de zonde, hoewel er nog zonde wezen zal. De tempel, dan opgericht, zal heerlijk zijn, niet minder heerlijk dan die van Salomo. Hij zal een uitdrukking, een gepaste en waardige uitdrukking zijn van Gods heerlijkheid; zal ons op treffende wijze de hemelse dingen te aanschouwen geven; zal een heerlijk beeld zijn van de woning van God, het huis van de Vader waar 'vele woningen' zijn. De rust waarvan deze toekomstige tempel spreekt, zal niet door ontrouw worden verstoord. Aan de omzwerving is volledig een einde gekomen. Staf en manna ontbreken, zoals reeds in Salomo's dagen. Daar, in dat heerlijke Vrederijk, is alleen een koperen brandofferaltaar, dat niet

langer vooruitwijst, maar terug doet zien op dat wonderbaar volmaakte Lam, dat Zich ten offer gaf op het kruis van Golgotha'.

In zijn artikel 'Opdat Hij ons tot God zou brengen' (1 Petr. 3:18) gaat ook Hugo Bouter in op de betekenis van Israëls eredienst voor ons:

'Wij mogen actief zijn als Levieten en priesters voor Gods aangezicht. De typen van het Oude Testament vinden hun vervulling in een nieuwe orde van dingen (vgl. ook al Nehemia 11:17). De tempelrituelen hebben een geestelijke betekenis voor de gelovigen, die nu als priesterzonen vrij tot God mogen naderen en altijd toegang hebben in Zijn tegenwoordigheid.'

Van Alexander vom Stein plaatsen we een interessant artikel, getiteld 'Over een bloedzuiger en vuur', over Spreuken 30:15-16.

De WoordStudie gaat deze keer over de vraag hoe het komt dat een tekst in de SV en de HSV gewoon staat afgedrukt en in de Telosvertaling, blijkens een voetnoot, 'als niet-authentiek wordt weggelaten'. Wat is hier aan de hand?

In zijn artikel over Jeremia zegt Ger de Koning het volgende over de gemeente op basis van Gods relatie met Israël:

'Met Israël staat Hij in een speciale relatie. Als andere volken zich aan Zijn volk te goed willen doen, neemt Hij het voor Zijn volk op en brengt onheil over die volken. We zien dat bijvoorbeeld als Jozua Amalek verslaat, terwijl Mozes op de berg voorbede doet (Ex. 17:8-16). De eerstelingen zijn het speciale deel voor de Heere, daar mogen anderen niet van eten. Wie dat toch doen, doen hun ziel geweld aan. Onheil treft hen. Wij, gelovigen van de gemeente, worden 'eerstelingen van Zijn schepselen' (Jak. 1:18) genoemd. Dat is omdat wij al deelhebben aan het nieuwe leven, dat allen zullen bezitten die deelhebben aan de herschepping van de hemel en de aarde (Jes. 65:17a), dat is het vrederijk.'

Gerrid Setzer stelt in zijn artikel 'Weinig licht, veel geloof' het volgende vast:

'In het evangelie van Mattheüs worden ons vier personen getoond, die weinig licht maar toch een groot geloof hadden. Het is aardig te zien dat ze uit alle windrichtingen naar de Heere Jezus toekwamen'. Bent u benieuwd op wie hij doelt? Lees dit artikel!

Veel zegen bij het lezen van dit nummer van Rechtstreeks gewenst! Namens de redactie, Gerard Kramer

'Hij nu die aan de zaaier zaad verschaft en brood tot voedsel, zal u het zaaisel verschaffen en vermenigvuldigen en de vruchten van uw gerechtigheid doen toenemen.'

2 Korinthiërs 9:10

ISRAËLS EREDIENST

TABERNAKEL EN TEMPEL (1)

Dirk Rot

‘En zij moeten voor Mij een heiligdom maken, zodat Ik in hun midden kan wonen’ (Ex. 25:8).

Het allerbelangrijkste in betrekking tot Israëls eredienst is wel, dat deze door God Zelf werd ingesteld. Geen mensen, niet Mozes of David of Ezechiël, hebben die dienst uitgedacht. Nee, hij is van goddelijke oorsprong; alles is geregeld enerzijds in overeenstemming met Gods heiligheid en gerechtigheid, anderzijds met de behoeften van het volk dat tot het doen van die dienst geroepen werd.

Door God ingesteld! Door God bepaald, waar de dienst verricht moest worden; door Hem aangewezen, wie er toe werden geroepen – Hij vertelde de priesters hoe de uitvoering ervan zou zijn. Achtereenvolgens worden als plaats voor de eredienst aangewezen: *de tabernakel, de tempel van Salomo, de tempel van Ezechiël*, waarvan de laatste in de toekomst zal worden opgericht. De tabernakel evenals de tempel zijn *‘zinnebeelden van de dingen, die in de hemelen zijn’*. Het aardse heiligdom is *‘een tegenbeeld van het ware’*, de hemel zelf (Hebr. 9:23-24). Zij waren *de woonplaats van God*.

De ark van het verbond, die in het heilige der heiligen was geplaatst, was de troon van de Heere, de zetel van de God van de hele aarde. Wel bleef de toegang tot in het binnenste heiligdom afgesloten door het voorhangsel, maar toch was de aanwezigheid van Jehovah de bron van de rijkste zegen.

Als nu tabernakel en tempel ons Gods woning te midden van Israël voorstellen, dan moeten ze allebei ook in hun hele bouw en samenstelling in overeenstemming zijn met de heerlijkheid van de Heere. Wel voor zover het mogelijk was in betrekking met het volk, dat het heiligdom omringde. *‘De hemelen, ja, de hemel der hemelen kunnen Hem niet bevatten,’* riep Salomo uit, hoeveel minder dan een huis, door mensenhanden opgericht. God omsluisde Zijn heerlijkheid in het aardse heiligdom op zo’n manier, dat het volk daardoor niet verteerd werd. Maar natuurlijk moest voor zo’n heiligdom alleen datgene worden gebruikt, wat de aarde aan heerlijkheid bezat en door de mens als het meest waardevolle werd gekend.

Van de ark van het verbond is het koperen brandofferaltaar evenwel niet los te maken. Hoewel God *‘in donkerheid’* wilde wonen, was het toch Zijn verlangen tot Zijn volk naar buiten te treden en het met zegeningen te overladen. Maar hoe zou God tot een volk, onrein van hart en lippen, kunnen naderen, zonder het naar de eis van Zijn grote heiligheid en onschendbare gerechtigheid te verteren? Dit was slechts op één wijze mogelijk, namelijk als Hij vooruit zag op het volmaakte werk dat door Christus zou worden volbracht. Dus wanneer Hij handelde op grond van de volmaakte

verzoening, die de Heere Jezus in de volheid van de tijd door middel van het offer van Zichzelf tot stand heeft gebracht.

Welnu, op het koperen brandofferaltaar was altijd een offer, dat een schaduw vormde van dat éne, volmaakte offer van het Lam van God. Daar kon God de zondaar ontmoeten, en van daaruit konden de priesters het heiligdom binnentreden om de eredienst te plegen. Beide, de ark van het verbond en het koperen brandofferaltaar vinden we èn in de tabernakel, èn in de tempel van Salomo. Ezechiël noemt niet de ark van het verbond, *wel* het koperen brandofferaltaar.

De hogepriester

De voornaamste onder hen die in dit heiligdom dienst deden, was de hogepriester. Eenmaal in het jaar, *op de Grote Verzoendag*, mocht hij het heilige der heiligen binnengaan teneinde voor het volk verzoening te doen. Dan was het echter nodig dat hij een wierookvat vol vurige kolen nam van het altaar van voor het aangezicht van de Heere, en zijn handen vol reukwerk van welriekende specerijen, klein gestoten, nam en dit *binnen het voorhangsel* droeg. En hij moest dat reukwerk op het vuur leggen, vóór het aangezicht van de Heere, opdat de nevel van het reukwerk het verzoendeksel, dat op de getuigenis is, bedekte, zodat hij niet stierf (Lev. 16:12-13). *‘Mij zal geen mens zien, en leven’* (Ex. 33:20), had de Heere tegen Mozes gesproken. *‘Die alleen onsterfelijkheid heeft en een ontoegankelijk licht bewoont, die geen mens gezien heeft, noch zien kan’*, staat er geschreven in 1 Timotheüs 6:16. *‘Niemand heeft ooit God gezien’* (Joh. 1:18).

Zoals in Exodus 39 wordt meegedeeld, bestond de kleding van de hogepriester uit een *fijn dubbeldraads, wit linnen onderkleed*; en daarover *een hemelsblauw bovenkleed*, en als voltooiing daaroverheen *de efod*, die gemaakt was van *wit linnen*, doorweven met *gouden draden* en *draden van hemelsblauw, purper* en *scharlaken*. Hierin mogen we de gezegende Persoon van de Heere Jezus zien, en wel in *het witte linnen*: de volmaakte zondeloze reinheid van Christus; *de gouden draden*: de Godheid van de Zoon; *de hemelsblauwe draden*: de Mens uit de hemel; *de purperen draden*: het Koningschap van Christus; *de scharlaken draden*: het kostbare bloed van Jezus Christus als verzoeningsmiddel.

Met deze efod of het sierlijke bovenkleed van de hogepriester verbonden en één geheel vormend, waren de *borsttas* en de *schouderstukken*. De borsttas was uit dezelfde stoffen vervaardigd en voorzien van *twaalf edelgesteenten*, waarin de namen van de twaalf stammen gegraveerd waren; evenals in de schouderstukken, die uit *smaragd* bestonden, ook Israëls stamvaders vermeld stonden. Waar dit zo was bij de hogepriester onder Israël, mogen wij in dit type door het licht van de Heilige Geest de Heere Jezus zien, die gekomen *als Hogepriester van de komende goederen*, door de grotere en volmaaktere tabernakel, niet met handen gemaakt (dat is niet van deze schepping), maar *door Zijn eigen bloed*, eens voor altijd is ingegaan in het heiligdom, na een eeuwige verlossing verworven te hebben (Hebr. 9:11-12).

En zoals Aäron de namen van de twaalf stammen van Israël op zijn borst en schouders droeg, zo draagt ook Christus al de Zijnen op Zijn liefdevolle borst (de zetel van de liefde), en op Zijn schouders (de plaats van de kracht). Elke gelovige in Jezus Christus zal zo met heel zijn hart instemmen met de dichter van de volgende regels:

*In Gods heerlijkheid gekomen,
Draagt U, grote Priestervorst,
Al de namen van Uw vromen
Op Uw schouders, op Uw borst.
Voor hen leeft U bij de Vader,
Brengt hen 't Vaderhuis steeds nader,
Daar U nimmer hen vergeet,
Voor hen tussenbeide treedt.*

Geestelijke Liederen 23:2

De priesters

De priesters waren geroepen om bij het brandofferaltair en in het heilige de dienst te verrichten. Zij zorgden voor *het dagelijks reukoffer*; voor het branden van de *zeven lampen* van de kandelaar; voor het wekelijks verwisselen van de *toonbroden*; voor 'het gedurig brandoffer' en voor alle officiële en persoonlijke offeranden. Terwijl de *Leviëten* hun terzijde stonden in al het werk dat die offers vereisten, en in het rein houden van al het gereedschap dat voor de dienst nodig was.

Falen en herstel

En terwijl God aan Mozes dit geheel, en alle onderdelen van de tabernakel, alsook de kleding van de hogepriesters en van de priesters, hun zalving en onderscheiden taken, op de berg meedeelde, was het volk beneden in hun harten en gedachten naar Egypte teruggekeerd en danste het om het werk van hun eigen handen, waarbij het in een gegoten kalf hun god aanschouwde en vereerde.

Wat een ontrouw aan hun belofte om alles wat de Heere tot hen gesproken had, te zullen doen! Wat een ondankbaarheid jegens Hem, die alles voor hen betekende, die alles voor hen gedaan had en bleef doen, om nu de ware God te verwisselen voor een klomp goud in de vorm van een kalf! Wat een ongeloof dat zij God en Mozes, hun middelaar, niet zagen, maar zelf 'goden, die voor hun aangezicht heengingen' kozen! Wat een arm, ontrouw, ondankbaar, ongelovig volk!

Maar wat een God, rijk in genade, Die trouw blijft tot in eeuwigheid! Hij wilde toch *wonen in het midden van Zijn volk*, en Hij is gekomen. In Exodus 40:33-35 lezen wij: 'Zo voltooide Mozes het werk. Toen overdekte de wolk de tent van ontmoeting, en de heerlijkheid van de *HEERE* vervulde de tabernakel, zodat Mozes de tent van ontmoeting niet kon binnengaan, omdat de wolk daarop bleef en de heerlijkheid van de *HEERE* de tabernakel vervulde'.

Laten we nu een ogenblik stilstaan bij het verschil in karakter tussen de eerder genoemde drie aardse heiligdommen. Natuurlijk is dit in overeenstemming met de toestand, waarin het volk Israël zich bevond of bevinden zal. Toen God tot Zijn knecht Mozes het genadevolle woord sprak: 'Zij zullen Mij een heiligdom maken,' toonde Hij hem op de berg het hele plan en de inrichting van het heiligdom.

Dit heiligdom was een tent! Eeuwen later sprak God door Nathan tot David de woorden: 'Ik heb immers niet in een huis gewoond, van de dag af dat Ik de Israëliëten uit Egypte deed optrekken tot deze dag toe, maar Ik ben in een tent, in een tabernakel rondgetrokken' (2 Sam. 7:6). God trok zo met Zijn volk de hele woestijn door. Telkens ging Hij en

reisde verder 'om een rustplaats voor hen te zoeken' en Zich te legeren bij 'de tienduizenden van de duizenden van Israël' (Num. 10:33-36).

Het volk was op weg naar het land van de rust, maar het had nog geen rust gevonden. Ook Gods heiligdom rustte niet, de pinnen werden telkens verzet. God kon wel in een tent, niet in een huis wonen. *Later* zou een huis worden gebouwd, een huis op een berg, de berg Sion. Maar in de woestijn trok God met Zijn volk op. Het had, terwijl het die vreselijke woestijn doorwandelde, God in het midden. Het volk kon Hem ontmoeten op de door Hemzelf aangewezen plaats.

De tabernakel had als gevolg daarvan een *reizend* karakter, het was de woning voor de woestijn. De tempel was de woning van God in het land van de rust. Wel is die rust menigmaal verstoord door vele vijanden, maar dit was slechts een vrucht van eigen ontrouw. Door David zijn alle tegenstanders echter tot onderwerping gebracht; zijn zwaard heeft alle omringende volken ten onder gebracht. Hij heeft 'de oorlogen van de Heere' gevoerd, en aan zijn handen kleefde het bloed van die vele oorlogen. David kon geen huis bouwen voor de Heere.

Maar Salomo zou de *vredevorst* zijn. Tijdens zijn regering zou er geen strijd zijn. Die regering was het type van Christus' regering in heerlijkheid op aarde, gedurende de 1000 jaren. In deze tijd van rust kon de tabernakel van de woestijn plaatsmaken voor de heerlijke *tempel*, door Salomo gebouwd. God trok niet meer hier en daar heen met Zijn volk. Hij wilde te Jeruzalem wonen. David heeft gebeden: '*Sta op, HEERE, ga naar Uw rustplaats, U en de ark van Uw macht!*' En de Heere had gesproken van Sion, dat Hij had verkoren en tot Zijn woonplaats had begeerd: '*Dit is, zei Hij, Mijn rustplaats tot in eeuwigheid, hier zal Ik wonen, want naar haar heb Ik verlangd*' (Ps. 132:8; 13-14).

In die heerlijke tempel, een kunststuk door niets overtroffen, zou de ark weer staan. En in de voorhof vinden we opnieuw het koperen brandofferaltair. Dus in beginsel vinden hetzelfde als in de woestijn. God verandert niet. Hij woonde ook hier in donkerheid; de toegang tot het binnenste heiligdom was nog niet geopend, want Christus was nog niet gekomen. Maar ook hier werd op het koperen altaar het offer verteerd, en daarom kon God ook nu in zegen tot hen komen.

Maar naast de overeenstemming zien wij ook verschil. Alles wijst op rust. In het land van de rust is een tijd van rust angebroken. De draagstukken van de ark worden nu uitgeschoven, want zij zal niet meer verplaatst worden. Maar de rust is toch weer verstoord! Want ze was afhankelijk gemaakt door God Zelf van de trouw van het huis van David en Juda. We lezen: '*Maar als u en uw kinderen zich ooit van achter Mij afkeren en Mijn geboden en Mijn verordeningen (...) niet in acht nemen (...), dan zal Ik Israël uitroeien uit het land dat Ik hun gegeven heb, en zal Ik het huis (...) van voor Mijn aangezicht wegwerpen*' (1 Kon. 9:3-10).

Salomo's tempel laat ons zien, hoe Israël in de dagen van Davids opvolger God in het heiligdom dienen kon. Maar daarnaast is deze tempel verder een type van die andere tempel waarvan Ezechiël spreekt, die zal worden opgericht in het duizendjarig Vrederijk hier op aarde. We lezen in Ezechiël 20:40 en 41: '*want op Mijn heilige berg, op de hoge berg van Israël, spreekt de Heere HEERE, daar zal heel het huis van Israël Mij in het land dienen, in zijn geheel. Daar*

zal Ik in hen behagen scheppen en daar zal Ik uw heoffers vragen, met het allerbeste van al uw geheiligde gaven. Ik zal behagen in u scheppen vanwege de aangename geur, wanneer Ik u uit de volken leid en Ik u bijeenbreng uit de landen waaronder u verspreid bent. Ik zal voor de ogen van de heidenvolken door u geheiligd worden'.

Dan heerst de gerechtigheid, en niet de zonde, hoewel er nog zonde wezen zal. De tempel, dan opgericht, zal heerlijk zijn, niet minder heerlijk dan die van Salomo. Hij zal een uitdrukking, een gepaste en waardige uitdrukking zijn van Gods heerlijkheid; zal ons op treffende wijze de hemelse dingen te aanschouwen geven; zal een heerlijk beeld zijn van de woning van God, het huis van de Vader waar 'vele woningen' zijn. De rust waarvan deze toekomstige tempel

spreekt, zal niet door ontrouw worden verstoord. Aan de omzwerfing is volledig een einde gekomen. Staf en manna ontbreken, zoals reeds in Salomo's dagen. Daar, in dat heerlijke Vrederijk, is alleen een koperen brandofferaltaar, dat niet langer vooruit wijst, maar terug doet zien op dat wonderbaar volmaakte Lam, dat Zich ten offer gaf op Golgotha's kruis.

Willen we leren begrijpen wat God ons zegt omtrent het heiligdom op aarde, dan is het nodig biddend te onderzoeken, wat Hij ons meedeelt over tabernakel en tempel, en dan behoren we als één geheel te beschouwen wat Gods Geest ons daarover heeft neergeschreven in de boeken *Exodus, Koningen, Kronieken en Ezechiël*.

OPDAT HIJ ONS TOT GOD ZOU BRENGEN

1 PETRUS 3:18

Hugo Bouter

Inleiding

Dit is een geliefd thema in samenkomsten en conferenties. Het geeft een samenvatting van de heerlijke gevolgen van het verlossingswerk van Christus. Vroeger waren we ver van God verwijderd, maar nu zijn wij nabij gebracht door het bloed van Christus (Ef. 2:11-22).

Er zijn drie hoofdthema's om over na te denken:

- In Gods nabijheid gebracht (Luk. 15);
- In relatie met God en met Christus gekomen (Ef. 2);
- In Zijn dienst geroepen als priesterzonen (Mal. 3:17; 1 Petr. 2).

Terug naar de Vader

Wie kent niet de geschiedenis van de verloren zoon? Het is een mooie illustratie van de mens die zich bewust wordt van zijn verloren toestand en tot zichzelf komt. Dat spreekt van de bekering. Hij neemt de beslissing om tot God te gaan, in het besef van zijn eigen falen: 'Ik heb gezondigd tegenover de hemel en voor u' (Luk. 15:21). Die belijdenis is voldoende voor de Vader, en dan gebeurt het wonder: de berouwvolle zondaar wordt bekleed met het beste kleding, hij krijgt een ring aan zijn hand als teken van Gods trouw, en sandalen aan zijn voeten. Dat laatste getuigt van de kracht die nodig is voor de wandel in nieuwheden van leven (Rom. 6:4).

De reactie van de Vader wil zeggen dat Christus Zelf mijn gerechtigheid voor God geworden is. In Hem ben ik begenadigd, en aangenaam voor God geworden in de

Geliefde (1 Kor. 1:30; 2 Kor. 5:21; Ef. 1:6). Wij zijn gered uit de macht van de duisternis en overgebracht in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde, in Wie wij de verlossing hebben, de vergeving van de zonden (Kol. 1:13-14).

Kinderen en zonen van de Vader

Het is een wonder van Gods genade dat wij nu als kinderen en zonen tot God zijn gebracht. De Vader erkent ons als Zijn geliefde kinderen en wij erkennen Christus, de Zoon, als onze Heer en Heiland. Het 'kindschap' van God wil zeggen dat wij uit Hem geboren zijn, wij hebben nieuw leven ontvangen, eeuwig leven. Het 'zoonschap' benadrukt onze positie, want de zonen van God vertegenwoordigen Hem en dienen te wandelen op een wijze die Hem waardig is (Rom. 8:15-17; Gal. 4:4-7).

Dit is bepalend voor onze eredienst, de aanbidding in geest en waarheid, en voor het feit dat wij als zonen ook erfgenamen van God zijn geworden (vgl. Joh. 3 en 4). Het is immers de Geest van Zijn Zoon, die God in onze harten heeft uitgezonden, die roept: 'Abba, Vader!' Dit staat allemaal in contrast met de zegeningen van Israël, die uiterlijk van aard waren. De gemeente is nabijgekomen door het bloed van Christus en groeit op tot een heilige tempel in de Heer (Ef. 2).

Priesters in Gods heiligdom

Er is nog een derde zegen, die verband houdt met onze plaats in Gods nabijheid. Wij mogen actief zijn als Levieten en priesters voor Gods aangezicht. De typen van het Oude Testament vinden hun vervulling in een nieuwe orde van dingen (vgl. ook reeds Neh. 11:17). De tempelrituelen hebben een geestelijke betekenis voor de gelovigen, die nu als priesterzonen vrij tot God mogen naderen en altijd toegang hebben in Zijn tegenwoordigheid.

Het allerheiligste is niet langer gesloten. Dat is het onderwijs van de brief aan de Hebreërs (zie Hebr. 9 en 10). De brief eindigt o.a. met de oproep om door Christus voortdurend offers van lof en dank te brengen aan God, dat is de vrucht van de lippen die Zijn naam belijden. Er zijn ook materiële offers van weldadigheid en mededeelzaamheid waarin God een welbehagen heeft (Hebr. 13:15-16).

Reeds onder het oude verbond is er sprake van een zoon, die

gespaard wordt omdat hij zijn vader dient (Mal. 3:17). Dat is ook het kenmerk van wie God dienen in geest en waarheid en Christus als Heer over Zijn huis erkennen. Petrus zegt dat wij als levende stenen worden opgebouwd als een geestelijk huis, tot een heilig priesterdom om geestelijke offeranden

te offeren, die voor God welbehaaglijk zijn door Christus (1 Petr. 2:4-5).

GOD TELT DE STERREN

In Psalm 147:4 staat: 'Hij telt het aantal sterren, Hij roept ze alle bij hun naam.' God vroeg eens aan Abraham: 'Kijk toch naar de hemel en tel de sterren, als u ze kunt tellen' (Gen. 15:5). Natuurlijk kon Abraham dat niet.

En met het blote oog kun je sowieso maar een fractie van de sterren zien die er werkelijk zijn. Volgens de nieuwste inzichten – en ook die moet je natuurlijk met voorzichtigheid bezien – zijn er in het universum waarschijnlijk meer dan 70 triljard sterren. Dat is een zeven met 22 nullen. Een onvoorstelbaar getal. We zouden in ons hele leven niet in staat zijn om dat aantal te tellen.

Maar van onze grote God, de Schepper van alle dingen, wordt gezegd dat Hij 'het aantal sterren telt, en ze allemaal bij hun naam noemt'. Elke afzonderlijke ster heeft een naam van God gekregen, Hij kent ze stuk voor stuk, en individueel. Hoeveel te meer kent Hij dan ieder mens die Hij geschapen heeft, en in het bijzonder degenen die geloven, die de Heere Jezus de Zijnen noemt, allen die Hem zo kostbaar zijn. We hebben een oneindig grote God, die alles in Zijn hand houdt. Wijzelf zien slechts een fractie van het immense universum. Maar Hij overziet het. Hij heeft het geschapen, en wel elke afzonderlijke planeet en ster. En Hij noemt ze bij hun naam.

OVER EEN BLOEDZUIGER EN VUUR

SPREUKEN 30:15-16

Alexander vom Stein

Ik sta al drie dagen bij een groot takkenvuur en voed het met takken en versplinterde boomstammen. Twee mensen slepen het aan, ik mag het erop leggen.

Op de een of andere manier moet ik denken aan een passage die ik pas een paar dagen geleden op papier heb gezet – toen pas was ik eraan toe om iets over de bloedzuigers te schrijven... Wat een rare en vieze beestjes! En wat heeft hun vermelding in de Bijbel te betekenen? Op het eerste gezicht lijkt de verzameling spreuken van Agur (Spr. 30) een wilde mengelmoes. Plotseling duikt daar deze spreuk op:

'De bloedzuiger heeft twee dochters: Geef, Geef. Deze drie dingen worden niet verzadigd, vier zeggen niet: Het is genoeg. Het graf, een gesloten baarmoeder, een land *dat* niet van water verzadigd is en het vuur zeggen niet: Het is genoeg' (Spr. 30:15-16).

Wat betekent dit? Een verklarende vertaling maakt het iets duidelijker: 'Mensen gedragen zich als bloedzuigers. Ze zeggen: 'Geef! Geef!' en zuigen anderen leeg. Drie zijn onverzadigbaar, en vooral de vierde krijgt nooit genoeg.'

De spreuk zegt dus: net zoals de bloedzuiger zich vastbijt en leeft van het bloed van zijn slachtoffers, zijn ook veel mensen hebzuchtig. Zijn twee dochters schreeuwen: Geef! Geef! Of deze dochters nader omschreven kunnen worden, blijft onduidelijk. De Ierse exegeet Adam Clarke (1762-1832) zag in hen jaloezie (of hebzucht) en gierigheid, als beschrijving van de gevallen menselijke natuur. De mens verlangt naar wat hij nog niet heeft, krijgt nooit genoeg en geeft niets terug. Dit karakter komt ook tot uiting in drie andere dingen en vooral in een vierde (in het getallenvers wordt het laatste element van de opsomming altijd extra benadrukt): het dodenrijk (Sjeool), de gesloten baarmoeder (die steeds weer zaad opneemt, maar geen vrucht voortbrengt), de aarde die nooit genoeg krijgt van water, en het onverzadigbare vuur.

Als ik naar de vlammen kijk, denk ik hoe treffend deze vergelijking is. Het zou absurd zijn als men op een gegeven moment zou merken dat het vuur zwakker wordt omdat het geen 'trek' meer heeft om nog meer brandstof te verbranden. Het tegenovergestelde is waar! Hoe meer en hoe sneller men takken op de stapel gooit, hoe heviger de vlammen omhoogschieten en hoe sterker het vuur woedt. Daarbij zijn een takkenvuur en zelfs de grootste bosbrand slechts een heel zwakke afspiegeling van de 'moeder aller vuren' – het helle vuur. Het overtreft niet alleen in de tijdsdimensie (mogelijk brandde het al voordat er op aarde ook maar enig vuur brandde – en het zal eeuwig blijven branden), maar ook in zijn onverzadigbaarheid. Niemand zal in de hemel komen omdat er in de hel geen plaats meer is. Het is oneindig tragisch als mensen daar uiteindelijk terechtkomen, want het was oorspronkelijk niet voor hen bestemd, maar dat het 'voor de duivel en zijn engelen is bereid' (Matt. 25:41). Dit herinnert ons eraan dat er nog een grote taak ligt voor iedereen die weet hoe men aan het laatste vuur kan ontkomen!

Hoe anders is de Heer Jezus, wiens gezindheid is: 'Het is gelukkiger te geven dan te ontvangen' (Hand. 20:35). Dat bewees Hij tijdens Zijn leven: in tegenstelling tot een bloedzuigermentaliteit vergiet Hij Zijn eigen bloed (Matt. 26:28). Dat wil zeggen dat Hij Zijn leven gaf, niet alleen voor Zijn volgelingen en vrienden (Joh. 10:15; 15:13), maar toen wij nog vijanden van God waren, heeft Hij ons door de dood van Zijn Zoon met Zichzelf verzoend (Rom. 5:10). Hij stelde zich bloot aan de haat en hebzucht van Zijn vijanden, die tot uiting kwam in het luide, buitensporige geschreeuw om de wreedste dood en de vreselijke mishandelingen. Wat een contrast bestaat er tussen de vijandige mensen die als bloeddorstige bloedzuigers rond het kruis stonden en de met bloed overgoten Zoon van God die eraan hing.

De Heer Jezus is echter niet alleen het tegenovergestelde van de bloedzuiger, maar Hij kwam ook tegemoet aan het beschreven verlangen en bevredigde het. Als Verlosser ontnam Hij door Zijn overwinning aan het kruis de macht van de dood (1 Kor. 15:51-58), die uiteindelijk volledig zal worden weggenomen (1 Kor. 15:26). Als Schepper is Hij het die nakomelingen schenkt: 'Zie, kinderen zijn het eigendom van de HEERE, de vrucht van de schoot is Zijn beloning' (Ps. 127:3). Paulus verklaart dat 'Hij Zich niet onbetuigd heeft gelaten in goedgevoelen, door u uit de hemel regen en vruchtbare tijden te geven en uw harten te vervullen met

voedsel en vreugde' (Hand. 14:17). Zo vervult Hij met wat Hij vrijwillig geeft zowel de diepste geestelijke behoeften – het overwinnen van de dood en het verkrijgen van eeuwig leven – als de grootste biologische behoeften: voortplanting en voedsel.

Dan blijft het vierde en belangrijkste element over: het vuur. Zolang het zuurstof krijgt en de nodige reactietemperatuur aanwezig is, blijft het volgens zijn aard branden tot de brandstof op is. Maar vuur als fysisch fenomeen is slechts een symbool voor een definitief oordeel, waar alles naartoe gaat. God voert dit oordeel uit: 'Immers, onze God is een verterend vuur' (Hebr. 12:29). Enerzijds zal de hele kosmos in vuur en vlam eindigen wanneer de dag des oordeels komt, 'waarop de hemelen met gedruis zullen voorbijgaan en [de] elementen brandend vergaan en [de] aarde en de werken daarop zullen gevonden worden' ¹ (2 Petr. 3:10).

Anderzijds zullen alle onverloste mensen uiteindelijk in het vuur worden geoordeeld, zoals Johannes in een visioen wordt geopenbaard: 'En als iemand niet geschreven gevonden werd in het boek van het leven, werd hij geworpen in de poel van vuur' (Openb. 20:15). God heeft een dag vastgesteld 'waarop Hij het aardrijk in gerechtigheid zal oordelen door een Man Die Hij [daartoe] heeft bestemd, waarvan Hij aan allen zekerheid heeft gegeven door Hem uit [de] doden op te wekken' (Hand. 17:31).

De uitvoerder van dit oordeel is dus ook de Heer Jezus. Hij heeft zich hiervoor 'gekwalificeerd' door eerder het 'oordeelvuur' van God over Zich heen te laten komen. Zijn opstanding bewijst dat Hij dit oordeel kon dragen en doorstaan. Hierdoor kan ieder mens die in Hem gelooft van het laatste vuur worden gered. Maar dat is niet alles: omdat elke zonde slechts één keer wordt geoordeeld, staan alle verlost en onschuldig voor God alsof ze nooit iets verkeerd hebben gedaan. Terwijl God in veel religies wordt beschreven als een bloedzuiger die door mensen moet worden gesust met het bloed van dieren of zelfs mensenoffers, laat de Bijbel zien dat het precies andersom is: de mens heeft de aard van een bloedzuiger en het is God die met bloed voor alle schuld betaalt.

Bron: Uit het Duits. 'Mijmering' van Alexander vom Stein

1) Het Duitse artikel zegt vertaald: 'de hemelen met een geweldig geraas zullen verdwijnen, de elementen door vuur zullen worden ontbonden en de aarde en de werken daarop zullen worden verbrand'

BESTUDEER DE SCHRIFTEN

Vragen

1. Wie heeft het oude Babylon gebouwd?
2. Hoe heette de moeder van koning Josia?
3. Hoelang bleef de gezegende maagd Maria bij Elizabeth?

Antwoorden

1. Nimrod (Gen. 10:8-10).
2. Jedida (2 Kon. 22:1).
3. Ongeveer drie maanden (Luk. 1:56).

MATTHEÛS 17:21

Gerard Kramer

Mattheüs 17:21 als niet-authentiek weggelaten?

Onlangs kreeg ik van een broeder een vraag voorgelegd van iemand die verontrust was over het feit dat bovengenoemd vers in de Telosvertaling niet is afgedrukt. Er staat wel een voetnoot bij, die luidt: 'Vers 21 is als niet-authentiek weggelaten'.

De vraagsteller is hier niet van gecharmeerd, en waarschuwt: 'Het betreft de Bijbeltekst van vers 21. Weet u hoe belangrijk deze tekst is? Die gaat over 'bidden en vasten'! Nederland is weer ontstaan in de 80-jarige oorlog door bidden en vasten! Vasten is de sleutel tot bevrijding van demonen die alleen door vasten uitgaan'.

In de HSV staat Mattheüs 17:21 wel afgedrukt. De tekst luidt: 'Maar dit soort gaat niet uit dan door bidden en vasten'. De vraagsteller wijst ten slotte op Openbaring 22 vers 19 (HSV): 'En als iemand afdoet van de woorden van het boek van deze profetie, zal God zijn deel afdoen van het boek (Telos: de boom) des levens, en van de heilige stad, van de dingen die in dit boek geschreven zijn'.

Afdoen of toedoen?

Hoe zit het nou? *Afdoen* van de woorden van de Heilige Schrift is verkeerd en mag dus niet gebeuren (zie de zojuist geciteerde tekst) – maar *toevoegen* wordt evenzeer veroordeeld! Zie Openbaring 22:18, dat is het vers dat hieraan voorafgaat. De vraag is dus: Is er ooit van de door Mattheüs geschreven oorspronkelijke Griekse tekst iets *afgedaan*, of is er aan deze oorspronkelijke tekst iets *toegevoegd*. Beide is verkeerd! De vraag is dan ook: Wat heeft Mattheüs precies geschreven?

Tekstkritiek

Het probleem is een *tekstkritisch* probleem. Tekstkritiek stelt zich tot taak de oorspronkelijke tekst te reconstrueren op basis van het beschikbare handschriftmateriaal. De SV en de HSV doen dit op basis van de handschriften die in de 17^e eeuw bekend waren en toen de *Textus Receptus*, de 'algemeen aanvaarde tekst' werden genoemd, en beperken zich daar welbewust toe. Dat is een keuze die de Telos-vertalers niet maken, en evenmin Bijbeluitleggers en -vertalers als J.N. Darby en William Kelly in de 19^e eeuw. Sinds de 17^e eeuw is er namelijk veel meer en veel ouder handschriftmateriaal ontdekt, en dat moet echt ook meegenomen worden om het 'dossier' compleet te krijgen.

Dat heeft met Bijbelkritiek of vrijzinnigheid niets te maken, maar eerder met het recht doen aan het beschikbare materiaal op basis waarvan de oorspronkelijke tekst van het Woord van God kan worden gereconstrueerd.

En hoe zit het dan met Mattheüs 17:21?

Wat dit vers betreft: De oudste en beste handschriften hebben vers 21 niet. In de gedrukte wetenschappelijke tekstuitgaven waarin de Griekse tekst van het Nieuwe Testament wordt afgedrukt, laat men dit vers dan ook weg, of men vermeldt het in een voetnoot en documenteert daar in welke handschriften het wel en niet voorkomt. De gedachte achter de keuze om het vers als niet-authentiek – dus als niet door Mattheüs geschreven – te beschouwen, is deze: *er is geen zinnige reden te bedenken waarom overschrijvers dit vers zouden hebben weggelaten, als dit vers deel had uitgemaakt van de oorspronkelijke tekst.*

Overschrijvers voegen namelijk eerder tekst toe dan dat ze tekst weglaten, zo blijkt steeds weer. Hoe jonger de handschriften, hoe uitvoeriger ze zijn. Vaak voegt men dan in het ene evangelie op de plek van een ontbrekende tekst de woorden toe die in een ander evangelie wél staan. En zo kwam men op het vergelijkbare Markus 9:29; maar ook daar blijken juist de woorden 'en vasten' minder zeker dan de rest van het vers, en daarom worden die woorden tegenwoordig in de gedrukte uitgaven van de Griekse tekst vaak weggelaten. In de Telosvertaling staan ze wel afgedrukt, maar dan wel tussen <...>. Men beschouwt deze woorden als een in de tekst geslopen *glosse*, d.w.z. een verklarende toevoeging door de vroege kerk in de na-apostolische tijd, want toen ontstond er grote nadruk op het vasten.

HET BOEK JEREMIA

DEEL 3 - DE VERHEVEN GOD

Ger de Koning

Jr 1:13-16 | Visioen van de kokende pot

Het woord van de HEERE komt 'voor de tweede keer' tot Jeremia (vers 13). Dat er sprake is van een 'tweede keer', toont aan dat het eerste en het tweede visioen nauw met elkaar verbonden zijn. Het eerste gaat over de tijd van het vonnis, het tweede over de richting en de aard van de komende ramp. Weer vraagt de HEERE wat Jeremia ziet. Zijn antwoord is: 'Een kokende pot.'

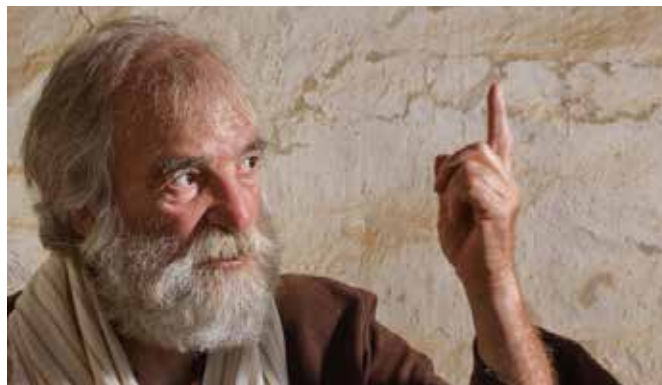
Dat kan alleen maar rampspoed betekenen (vgl. Ezech. 11:3; Mi. 3:3). Het gaat hier om Babel, de grote vijand uit het noorden. Hoewel Babel ten oosten van Juda ligt, zullen haar legers – zoals alle legers uit Azië – Israël vanuit het noorden binnenvallen vanwege de onbegaanbare Arabische woestijn. Hier wordt deze grote vijand uit het noorden voor de eerste keer genoemd.

In de kokende pot zullen de ongehoorzamen van Gods volk worden geworpen. De pot is te vergelijken met de vurige oven van Egypte (Gen. 15:17), waar Israël zo hevig en zo lang verdrukt is geweest. Nebukadnezar, de koning van Babel, zal de nieuwe verdrucker zijn. Het ziet ook op de verre toekomst, wanneer de volken tegen Jeruzalem ten strijde trekken (Zach. 14:1-2).

De HEERE verklaart het visioen (vers 14). De kokende pot, die met zijn open kant vanuit het noorden verschijnt, stelt het onheil voor dat over het hele land van Juda zal worden uitgegoten. In kokende toorn zullen de legers van de koning van Babel over het land komen. Die invasie zal uitmonden in een overwinning voor de vijand. Jeremia ziet het hier in een visioen gebeuren.

In werkelijkheid wordt van de macht van Babel nog niets gezien en zal het nog veertig jaar duren voordat de vervulling van dit visioen zal plaatsvinden. Maar gebeuren zal het, want de HEERE zal Babel Zelf uit het noorden roepen om tegen Zijn volk op te trekken (vers 15). De legers van Nebukadnezar zullen komen en Jeruzalem overweldigen. Zijn vorsten zullen hun tronen neerzetten voor de poorten van de stad (Jer. 39:3). De poort is de plaats van de publieke zaken, waar recht wordt gesproken (Ruth 4:1-10). Als de vijand daar heerst, betekent dat de volledige onderwerping van de stad. De muren zullen geen enkele bescherming bieden. Wat voor Jeruzalem geldt, geldt voor alle steden van Juda.

Vanaf het begin van zijn bediening is Jeremia een prediker van oordeel. Zoals Jesaja spreekt over de *verlossing* van de HEERE, Ezechiël over de *heerlijkheid* van de HEERE en Daniël

over het *koninkrijk* van de HEERE, zo verkondigt Jeremia onophoudelijk het *oordeel* van de HEERE (vers 16). De oorzaak van de oordelen, 'al hun kwaad', die de HEERE over Juda uitspreekt – en Jeremia moet die aan heel het land doorgeven –, kent drie onderdelen, namelijk:

1. 'dat zij Mij verlaten hebben en;
2. reukoffers gebracht hebben aan andere goden, en;
3. zich hebben neergebogen voor de werken van hun handen.'

Het verlaten van de HEERE opent de deur naar elke vorm van afgoderij, dat is de aanbidding van iets of iemand anders dan van Hem. Het brengen van reukoffers aan andere goden is in wezen eerbetoon brengen aan demonen (1 Kor. 10:20). De afgoden zelf zijn niet anders dan werken van hun handen, stukken goud of zilver of hout of steen. De dwaasheid van het neerknielen voor een stukje materie zal door Jeremia nog sarcastisch onder de aandacht van het volk worden gebracht (Jer. 10:1-16).

Jr 1:17-19 | Opdracht van de HEERE

In deze laatste verzen van het hoofdstuk wordt Jeremia sterk bemoedigd voor zijn zware taak. Hij heeft dat nodig omdat zijn boodschap niet welkom en ook niet populair voor zijn volk zal zijn. Om zijn plichten te vervullen zal niets minder voldoen dan absolute toewijding aan God en volkomen vertrouwen op Zijn kracht (vers 17). Hij moet zijn middel omgorden. Dat betekent dat hij tot dienst bereid moet zijn en dat niets hem daarbij mag hinderen.

Vervolgens moet hij opstaan, dat is de positie van dienstbaarheid innemen. Zo moet hij tot het volk spreken. Daarbij mag hij niets achterhouden, maar hij moet 'alles' zeggen (vgl. Hand. 20:27). Elk woord van God is belangrijk. Hij mag er ook niets aan veranderen, er geen eigen woorden voor gebruiken, woorden die misschien wat aangener klinken, maar moet spreken wat de HEERE hem 'gebieden zal'.

Hij mag ook geen enkele angst hebben voor hen tot wie hij moet spreken. Dat zou betekenen dat hij zich door mensenvrees zou laten weerhouden om aan Gods opdracht te voldoen. Als dat het geval zou zijn, zou hij met God Zelf te maken krijgen, Die Zich dan tegen hem zou keren. Dat zou een afgang voor hem betekenen tegenover het volk tot wie hij gezonden wordt. De vrees van de HEERE is het beste middel tegen mensenvrees.

De HEERE bemoedigt hem vervolgens met de toezegging dat Hij hem 'heden', dat wil zeggen met onmiddellijke ingang,

tot een drievoudige sterkte zal maken:

1. *'tot een versterkte stad;*
2. *tot een ijzeren pilaar en;*
3. *tot bronzen muren'* (vers 18).

Dat zal hij nodig hebben om zijn boodschap aan *'heel het land'* te brengen. De HEERE wijst hem op de vier bevolkingsgroepen van 'heel het land': *'de koningen Juda', 'zijn vorsten', 'zijn priesters'* en *'de bevolking van het land'*.

Zoals hij geen woord mag achterhouden van wat de HEERE hem gebiedt te spreken, zo mag hij ook geen bevolkingsgroep vergeten of ontzien die de HEERE hier opnoemt. Zijn boodschap zal hem geen vrienden opleveren. Ze zullen allemaal op het ene of het andere moment tegen hem zijn. Wie houdt er nu van een prediker van het oordeel (vgl. 2 Tim. 4:3-4)?

Toch is deze ene man sterker dan al zijn vijanden samen. Het geheim van geestelijke overwinning wordt in vers 19 gegeven. Hij mag erop vertrouwen dat de HEERE met hem is en dat hij met Hem onoverwinnelijk zal zijn. In zijn donkerste uren zullen deze woorden hem emotioneel en geestelijk ondersteunen. De woorden *'om u te redden'* houden in dat Jeremia een zware dienst zal hebben. De Heer Jezus zegt ook tegen ons om ons te bemoedigen in de dienst die wij hebben: *'En zie, Ik ben met u alle dagen tot aan de voleinding van de eeuw'* (Matt. 28:20).

Jeremia moet vanaf het begin leren op de HEERE te vertrouwen. Hij mag verzekerd zijn van onoverwinnelijkheid op voorwaarde van geloof in de HEERE, Die groter en sterker is dan welke macht ook. Hij heeft uiteindelijk de overhand over al zijn vijanden. De profetieën die Jeremia zal uitspreken, zullen ook allemaal uitkomen. Dan zal hij ook in andere zin 'gered' worden, namelijk van valse aanklachten. Het zal blijken dat hij een ware profeet van de HEERE is.

Jeremia 2 | Inleiding

In dit hoofdstuk zien we Jeremia in zijn openbare dienst. Hij heeft in het vorige hoofdstuk met God te doen gehad in het verborgene. Nu is hij er klaar voor om het volk openlijk tegemoet te treden. Zijn eerste – opgetekende – betoog tegen zijn volk is zeker een zeer opmerkelijk betoog voor iemand die heeft gezegd: *'Ik kan niet spreken, ik ben maar een kind'* (Jr 1:6). Het is moeilijk om een gedeelte in de Schrift te vinden dat dit betoog in oprechte vurigheid en tegelijk fijngevoeligheid en welsprekendheid overtreft.

Zijn eerste boodschap voor het volk is dat verbondsbreuk echtbreuk is. We beluisteren hierin het ernstige pleidooi van de beledigde en vergeten HEERE. We horen Zijn genade voor en medelijden met een schuldige natie, vermengd met ernstige waarschuwingen voor de vreselijke dag die zal komen als ze niet van harte naar Hem terugkeren. Alles samen maakt het tot een toespraak die zelfs de stenen in beweging zou zetten. Maar helaas, we lezen niet van een reactie van de kant van het verharde, onwillige Juda.

Jr 2:1-3 | Herinnering van de HEERE

Het woord van de HEERE komt tot Jeremia (vers 1). Hij krijgt de opdracht om naar Jeruzalem te gaan en ten

aanhoren van haar inwoners te prediken (vers 2). Wat hij moet zeggen, moet duidelijk uitgesproken worden en niet binnensmonds, zodat iedereen zal horen wat hij zegt. Hij moet beginnen met de indringende woorden *'zo zegt de HEERE'*. De woorden die hij predikt, komen van Hem, het zijn niet zijn eigen woorden. Het is niet alleen van belang te weten gezonden te zijn, maar ook te weten wat er gezegd moet worden. God bepaalt zowel de zending als de inhoud van de boodschap.

De HEERE begint niet met verwijten. Hij begint met Zijn volk eraan te herinneren dat ze in het begin van hun bestaan als volk Hem liefhebben. Ze hebben dat laten zien door in de woestijn, na hun verlossing uit Egypte, achter Hem aan te gaan. De HEERE noemt die periode dat ze Hem volgen hun *'bruidsdagen'*. Het zijn dagen dat alles nog zo nieuw en fris is (vgl. Hos. 11:1; Ezech. 16:8a). Ze volgen Hem op weg naar het beloofde land. Het doet ook denken aan Rebekka, die de knecht van Abraham achterna gaat door de woestijn op weg naar Izak, haar bruidegom (Gen. 24:61).

De HEERE gaat hier voorbij aan de ontrouw die zij ook tijdens hun reis door de woestijn hebben getoond. Het is ermee als met de woorden van de Heer Jezus tot Zijn discipelen, als Hij tegen hen zegt: *'En u bent het die steeds bij Mij bent gebleven in Mijn verzoeken'* (Luk. 22:28). Hij zegt dat, ondanks het feit dat zij ook hun falen hebben getoond en Hij hen meerdere keren heeft moeten terechtwijzen.

Het is *'een land [waarin] niet wordt gezaaid'*. Het tekent de dorheid van het land, dat niets opbrengt om van te leven. In de geestelijke toepassing zien we dat voor iemand die tot bekering is gekomen, de wereld als een woestijn is geworden waar geen geestelijk voedsel voor het geloof te vinden is. Voor het volk betekent het dat ze volledig afhankelijk zijn van de HEERE en door Hem worden onderhouden. Ze hoeven niet te zaaien en ook niet te wachten tot het zaad zal opkomen. Hij zorgt elke dag voor hun eten, want Hij laat elke dag het manna van de hemel in het kamp regenen (Ex. 16:13-21).

Zo denkt de HEERE eerst aan hen terug en stelt hun dat voor ogen. Hij kan Zijn volk op die wijze zien omdat Hij van hen een *'heilig'* volk heeft gemaakt, dat wil zeggen dat Hij hen apart heeft gesteld van de andere volken, om voor Hem tot een eigen volk te zijn (vers 3). Dat is bijzonder tot uiting gekomen door de dienst in de tabernakel in het midden van hun kamp. Jeremia herinnert het volk hier als het ware eraan dat ze in de Geest begonnen zijn, terwijl ze bezig zijn in het vlees te eindigen (Gal. 3:3).

Dit volk is *'de eersteling van Zijn opbrengst'*, wat betekent dat zij Zijn bijzonder eigendom zijn boven de andere volken die ook allemaal Zijn eigendom zijn. Zij zijn het eerste volk dat de ware God aanbidt (vgl. Ex. 19:5-6a). Zij zijn *'de voornaamste van de volken'* (Am. 6:1b). In het vreedrijk zal Hij ook met alle volken in verbinding staan – en wel via Israël – die Hem ook alle zullen aanbidden.

Met Israël staat Hij in een speciale relatie. Als andere volken zich aan Zijn volk te goed willen doen, neemt Hij het voor Zijn volk op en brengt onheil over die volken. We zien dat bijvoorbeeld als Jozua Amalek verslaat, terwijl Mozes op de berg voorbede doet (Ex. 17:8-16). De eerstelingen zijn het speciale deel voor de HEERE, daar mogen anderen niet van eten. Wie dat toch doet, doen hun ziel geweld aan. Onheil treft hen.

Wij, gelovigen van de gemeente, worden *'eerstelingen van*

Zijn schepselen' (Jak. 1:18) genoemd. Dat is omdat wij al deel hebben aan het nieuwe leven, dat allen zullen bezitten die deel hebben aan de herschepping van de hemel en de aarde (Jes. 65:17a), dat is het vrederijk.

De herinnering aan hun verleden, waar ze met de HEERE in die prille liefdesrelatie staan en Hij op indrukwekkende wijze

voor hen zorgt, is het uitgangspunt. Dat moet het hart van Jeruzalem week en ontvankelijk maken voor de komende vermaningen en dreigementen (vgl. Jud. 1:5). Ook ons moet de Heer herhaaldelijk herinneren aan onze eerste liefde, omdat onze liefde voor Hem regelmatig verflauwt of zelfs verdwijnt (2 Kor. 11:2-3; Openb. 2:4-5).

WEINIG LICHT, VEEL GELOOF

BIJBELPLAATSEN: MATTHEÛS 2:1-2; 8:10; 12:42; 15:28

Gerrid Setzer

In het evangelie van Mattheüs worden ons vier personen getoond, die *weinig* licht maar toch een *groot* geloof hadden. Het is aardig te zien dat ze uit alle windrichtingen naar de Heere Jezus toekwamen:

1. Uit het *oosten* kwamen de wijzen, de sterrenkundigen. Ze hadden Zijn ster gezien in het oosten en dat was voldoende voor hen om op weg te gaan en een lange en moeilijke reis te maken, om Christus te zoeken en te vinden (Matt. 2:1-2).
2. In Mattheüs 8:5-13 zien we iemand die uit het *westen* kwam, een Romeinse hoofdman. Hij kon ook niet veel weten, maar hij vertrouwde erop dat Christus machtig was elke moeilijkheid en elke afstand te overwinnen om zijn zieke knecht te genezen. De Heer getuigt ervan dat Hij bij niemand in Israël zo'n groot geloof had gevonden.
3. In Mattheüs 12:42 zien we de koningin van Sjeba, die uit het *zuiden* kwam. Zij maakte een lange reis om koning Salomo te zien en te horen. Ze wist niet veel, maar had geloof. In de Persoon van Christus was er nu méér dan Salomo te midden van Gods volk.
4. Mattheüs 15:21-28 toont een Kananese vrouw, die uit het *noorden* kwam, de streek van Tyrus en Sidon. Ze was een heidin, maar deed een beroep op Zijn barmhartigheid, op de genade van Christus voor haar dochter die ernstig bezeten was. De Heer getuigde van haar grote geloof en verhoorde direct haar gebed.

Bron: bibelstudium.de

ADVERTENTIE

Sta vast! - Deel 6 - Europa herleeft...

en gaat naar het verderf

Ger de Koning

Europa ontwaakt! De reus wordt wakker gemaakt. Hij wordt zich steeds meer bewust van zijn bestaan en zijn kracht. Bewondering en respect voor deze reus zal wereldwijd toenemen.

Een voorzet in die richting horen we in de toespraak van Zelensky in het Zwitserse Davos op 22 januari 2026 tijdens het WEF. Ik citeer uit zijn toespraak enkele bijna profetische zinnen. Hij zegt: Europa zou een wereldwijde supermacht moeten zijn. Hij zegt ook: Europa heeft zijn eigen verenigde legers nodig. Hij heeft er geen idee van op welke manier zijn uitingen waarheid zullen worden. De vervulling ervan lezen we namelijk in de Bijbel. Daarin staat verbluffend duidelijk wat de werkelijke oorsprong van Europa is en wat het einde ervan zal zijn. Dat wordt in dit boekje duidelijk gemaakt, opdat we vast staan en waakzaam zijn.

ISBN/EAN: 9789083219189; 84 pagina's; 4,95 Euro